

Arrest

nr. 124 319 van 21 mei 2014
in de zaken RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, in eigen naam en samen met X in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op respectievelijk 16 en 18 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van 18 september 2013 waarbij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2014.

Gelet op het ter terechtzitting van 24 februari 2014 verleende tegensprekelijke uitstel van de zaak naar de zitting van 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 december 2008 dient de eerste verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Haar asielprocedure werd afgesloten bij 's Raads arrest nr. 35.236 van 2 december 2009 waarbij aan de eerste verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 6 oktober 2009 dient de eerste verzoekster, voor zichzelf en voor haar vier minderjarige kinderen waaronder de tweede verzoekster, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 februari 2010 dient de eerste verzoekster een tweede asielaanvraag in (bijlage 26). Op 18 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 7 juli 2010 dient de eerste verzoekster, voor zichzelf en voor haar vier minderjarige kinderen waaronder de tweede verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 14 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf d.d. 6 oktober 2009 en 7 juli 2010 ontvankelijk, doch ongegrond worden verklaard. Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de eerste verzoekster ter kennis gebracht op 12 september 2013 en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.10.2009 en 07.07.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

S(...), J(...) geboren te (...) op 05.07.1966

+ kinderen:

S(...), K(...) geboren te (...) op 09.08.1992

S(...), S(...) geboren te (...) op 13.05.1994

S(...), Z(...) geboren te (...) op 15.07.1996

S(...), Ka(...) geboren te (...) op 16.08.2004

S(...), D(...) geboren te (...) op 14.03.2012

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor S(...), J(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 12.08.2013 in gesloten omslag).

Er werden ook medische elementen aangehaald voor S(...), Ka(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 12.08.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 06.10.2009 en 07.07.2010, die betrekking heeft op de medische toestand van S(...), J(...) en S(...), Ka(...). Betrokkenen hebben echter na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van S(...), S(...); S(...), D(...); S(...), Ka(...); S(...), Z(...), S(...), K(...), deze laatste kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van S(...), S(...); S(...), D(...); S(...), Ka(...); S(...), Z(...); S(...), K(...) eveneens in overweging zouden genomen worden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoeksters twee verzoekschriften hebben ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 137.514 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 141.518.

Artikel 39/68 - 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“Indien een verzoekende partij meerder ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijke aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Ter terechtzitting geconfronteerd met het hierboven bepaalde, geeft de advocaat van de verzoeksters aan dat de Raad zal oordelen welk verzoekschrift in toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet zal behandeld worden.

Het staat buiten betwisting dat het verzoekschrift met het rolnummer 137.514 het laatst bij de Raad werd ingediend, met name op 18 september 2013. Het verzoekschrift met het rolnummer 141.518 werd reeds op 16 september 2013 ingediend.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen met nr. 137.514 en nr. 141.518 van rechtswege gevoegd.

Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2, tweede lid, van de vreemdelingenwet te oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer 137.518.

2.2. Aan de verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeksters te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 4, 41 en 42 van de wetten van 18 juli 1966 inzake het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de taalwet bestuurszaken).

3.2. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Huidig verzoekschrift wordt ingeleid wegens de schending van hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Verzoeksters stellen huidige beroep in tegen de bestreden beslissing wegens de schending van:

- *artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;*
- *artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- *artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, zijnde de formele en materiele motiveringsplicht;*
- *artikelen 4, 41 en 42 van de wet van 18 juli 1966 inzake het gebruik van de talen in bestuurszaken.*

Principe

Volgens artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet:

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Volgens artikelen 4, 41 en 42 van de wet van 18 juli 1966 inzake het gebruik van de talen in bestuurszaken:

Het Franse taalgebied omvat :

1° de provinciën Henegouwen, Luxemburg en Namen;

2° de provincie Luik, behalve de gemeenten vermeld in artikel 5;

3° het arrondissement Nijvel.

De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt.

Volgens artikel 58 van de Taalwet bestuurszaken:

Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.

Conform vaste rechtspraak van Uw Raad en de Raad van State in het kader van de motiveringsplicht heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de reden waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Toepassing

Met betrekking tot eerste verzoekster mevrouw J(...) S(...)

Verwerende partij heeft voormelde aanvraag van de eerste verzoekster ontvankelijk maar ongegrond verklaard (stuk 1), volgens hetwelke:

"Monsieur le Bourgemestre,

Suite à la demande d'autorisation des séjours introduite par courrier recommandé le 06.10.2009 et 07.07.2010 auprès de nos services par :

S(...) J(...) (...)

En application de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour l'établissement et l'éloignement des étrangers comme remplacé par l'article par l'article 187 de la loi du 29 décembre 2010 portant des dispositions diverses, je vous informe que cette demande est recevable mais non-fondée ».

Motifs

VOIR ANNEXE (en néerlandais)

In bijlage van de bestreden beslissing bevindt zich de motivering van de bestreden beslissing in het Nederlands zonder vertaling in het Frans (stuk 2).

Meer nog, bevindt zich in bijlage van de bestreden beslissing het medisch advies van de geneesheer van verwerende partij dd. 12.08.2013, eveneens in het Nederlands zonder vertaling in het Frans (stuk 3).

Terwijl de aanvraag van eerste verzoekster op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet in het Frans werd ingeleid.

Bovendien woont eerste verzoekster in een zuiver Franstalige grondgebied, zijnde avenue (...) Bruglette en zij spreekt en begrijpt enkel het Frans.

Eerste verzoeker wijst op dat de motieven van de bestreden beslissing en het medische advies van de geneesheer van verwerende partij fundamentele aspecten van de bestreden beslissing zijn. Zij bevatten de reden waarom de aanvraag van eerste verzoeker op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werd ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

Aangezien de motieven van de bestreden beslissing en het medische advies van de geneesheer van verwerende partij in het Nederlands zijn zonder vertaling in het Frans, terwijl eerste verzoekster in

eentalige (zuiver Franstalige) grondgebied woont, verkeert eerste verzoekster in de onmogelijkheid om de motieven van de bestreden beslissing en het advies van de geneesheer van verwerende partij te begrijpen.

Eerste verzoekster wijst eveneens op dat de kennisgeving van de bestreden beslissing zonder een vertaling in het Frans onregelmatig is en in strijd met voormelde wettelijke normen.

Bijgevolg is eerste verzoekster niet in staat de inhoud van de bestreden beslissing juridisch voor de bevoegde instanties aan te vechten.

Dienvolgens een schending van

- artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, zijnde de formele en materiele motiveringsplicht;
- artikelen 4, 41 en 42 van de wet van 18 juli 1966 inzake het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Met betrekking tot eerste verzoekster Juffrouw K(...) S(...)

Op 07.07.2010 heeft de tweede verzoekster een aanvraag in het Frans op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Op 12.09.2013 werd de tweede verzoekster in kennis gesteld van het medische advies van de geneesheer van verwerende partij in het Nederlands zonder een vertaling in het Frans (stuk 4). Meer nog, zonder een afzonderlijke en individuele beslissing omtrent haar aanvraag op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet,

De tweede verzoekster wijst op dat, gezien de particulariteit van haar ziekte en de individuele karakter van haar aanvraag op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, verwerende partij gehouden is om een afzonderlijke en individuele beslissing aan tweede verzoekster te laten toekomen.

Helaas heeft tweede verzoekster geen afzonderlijke en individuele beslissing ontvangen.

Tweede verzoekster weet op heden niet of haar aanvraag op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet al dan niet gegrond of ongegrond is.

Aangezien het medische advies van de geneesheer van verwerende partij in het Nederlands is zonder een vertaling in het Frans en dat tweede verzoekster geen afzonderlijke en individuele beslissing ontvangen heeft, is tweede verzoeker in de onmogelijkheid kennis te nemen van inhoud van het medische advies en een beslissing van verwerende partij.

Bijgevolg is tweede verzoekster niet in staat de inhoud van het medische advies van de geneesheer van verwerende partij of een beslissing van de verwerende partij juridisch voor de bevoegde instanties aan te vechten.

Tweede verzoekster wijst eveneens op dat de kennisgeving van het medisch advies van de geneesheer van verwerende zonder een vertaling in het Frans onregelmatig is en in strijd met voormelde wettelijke normen.

Dienvolgens een schending van

- artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, zijnde de formele en materiële motiveringsplicht;
- artikelen 4, 41 en 42 van de wet van 18 juli 1966 inzake het gebruik van de talen in bestuurszaken.”

3.3. Aangaande de grief inzake de taalwetgeving in bestuurszaken

3.3.1. Artikel 4 van de taalwet bestuurszaken bepaalt als volgt:

“Het Franse taalgebied omvat :

1° de provinciën Henegouwen, Luxemburg en Namen;

2° de provincie Luik, behalve de gemeenten vermeld in artikel 5;

3° het arrondissement Nijvel.”

Er valt niet in te zien hoe de thans bestreden beslissing een schending kan inhouden van de voornoemde bepaling, die er enkel toe strekt het grondgebied van het Franse taalgebied vast te leggen.

3.3.2. Artikel 41, § 1 van de taalwet bestuurszaken luidt als volgt:

“§1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.”

Artikel 42 van de taalwet bestuurszaken bepaalt :

“De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt.”

Algemeen wordt aangenomen dat onder “*particulieren*” in de zin van hogervermelde bepaling, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dienen te worden verstaan (R. RENARD, Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen, Gent, E. Story-Scientia, 1983, nr. 225).

De verzoeksters dienen aldus te worden beschouwd als “*particulieren*” in de zin van de artikelen 41, §1 en 42 van de taalwet bestuurszaken. Artikel 41, §2 van de voormelde wet is *in casu* niet van toepassing.

3.3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekster samen met haar vier minderjarige kinderen waaronder de tweede verzoekster, per aangetekend schrijven van 6 oktober 2009 gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die een centrale dienst uitmaakt, een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend (stuk 105, geïnventariseerd administratief dossier). De aanvraag d.d. 6 oktober 2009 is opgesteld in het Nederlands.

Per aangetekend schrijven van 7 juli 2010 heeft de verzoekster samen met haar vier minderjarige kinderen waaronder de tweede verzoekster nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend (stuk 96, geïnventariseerd administratief dossier). Ditmaal is de aanvraag opgesteld in het Frans.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeksters voorhouden, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de eerste aanvraag van 6 oktober 2009 enkel door de eerste verzoekster en de latere aanvraag van 7 juli 2010 enkel door of namens de tweede verzoekster zou zijn ingediend. Uit de beide aanvragen blijkt duidelijk dat zij zowel voor de eerste verzoekster als voor de tweede verzoekster - en de andere minderjarige kinderen van de eerste verzoekster - werden ingediend (stukken 96 en 105, geïnventariseerd administratief dossier).

Het blijkt wel en het staat buiten betwisting dat de gemachtigde bij de thans bestreden beslissing, dus in éénzelfde beslissing, de beide voornoemde aanvragen ontvankelijk doch ongegrond verklaarde.

Er dient dan ook te worden onderzocht of de ééntalig Nederlandse beslissing van de gemachtigde ten aanzien van de beide eraan ten grondslag liggende aanvragen, in overeenstemming is met de taalregeling in bestuurszaken.

3.3.4. De aanvraag d.d. 6 oktober 2009

Er dient op te worden gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier (stuk 105) blijkt dat de verzoeksters zich bij het indienen van de bovenvermelde aanvraag van het Nederlands hebben bediend.

Uit de stukken van het administratief dossier kan echter niet worden afgeleid of ook voor de tweede verzoekster op 24 december 2008 een asielaanvraag werd ingediend, zodat geen zekerheid bestaat of artikel 51/4 van de vreemdelingenwet dan wel de taalwet in bestuurszaken te dezen van toepassing is.

Wat de aanvraag van 6 oktober 2009 betreft dient het middel dan ook te worden onderzocht in het licht van de door de verzoeksters aangevoerde bepalingen van de taalwet bestuurszaken.

Het blijkt niet dat de verzoeksters de Dienst Vreemdelingenzaken hebben verzocht om de aanvraag in het Frans te behandelen. Bovendien maken de verzoeksters niet duidelijk in welke mate beslissingen houdende de ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals *in casu*, kunnen worden beschouwd als “*akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen*” in de zin van artikel 42 van de taalwet bestuurszaken.

Wat de aanvraag d.d. 6 oktober 2009 betreft kan dan ook geen schending van de artikelen 41 en 42 van de taalwet bestuurszaken worden vastgesteld nu de bestreden beslissing en de bijbehorende adviezen van de ambtenaar-geneesheer in het Nederlands zijn gesteld.

3.3.5. De aanvraag d.d. 7 juli 2010

Uit de stukken van het administratief dossier (stuk 96) blijkt dat de verzoeksters zich bij bovenvermelde aanvraag van het Frans hebben bediend. Er blijkt evenwel niet dat de verzoeksters de Dienst Vreemdelingenzaken hebben verzocht om de aanvraag in het Frans te beantwoorden.

De Raad wijst er evenwel op dat de taalregeling voor beslissingen inzake aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet steeds onder het toepassingsgebied valt van de taalwet in bestuurszaken.

Artikel 1, §1, 1° van de taalwet in bestuurszaken bepaalt als volgt:

“Deze gecoördineerde wetten zijn toepasselijk :

1° op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat, van de provinciën, (van de agglomeraties, van de federaties van gemeenten) en van de gemeenten, voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet”

Artikel 51/4 lid van de vreemdelingenwet voorziet met name in een eigen taalregeling, zodat voor de situaties die onder deze taalregeling vallen de taalwet in bestuurszaken niet van toepassing is (RvS nr. 92.926, 1 februari 2001).

“Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.”

Artikel 51/4, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld”.

Met betrekking tot aanvragen tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die zijn ingediend tijdens de behandeling van de asielaanvraag van de aanvrager of binnen een termijn van zes maanden na de afloop van de asielprocedure, voorziet artikel 51/4, §3 van de vreemdelingenwet aldus dat de taal van de asielprocedure dient te worden gebruikt.

Dienvolgens dient te worden nagegaan of de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet al dan niet werd ingediend tijdens de asielprocedure van de verzoeksters of binnen een termijn van zes maanden na de afloop ervan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeksters op 5 februari 2010 een tweede asielaanvraag indienden. De eerste verzoekster ontving op die datum een bijlage 26 waarop ook de tweede verzoekster is vermeld (bijlage bij stuk 99, geïnventariseerd administratief dossier). Zowel voor de eerste als voor de tweede verzoekster werd zodoende een asielaanvraag ingediend op 5 februari 2010 (stukken 99, 110, 112 en 115, geïnventariseerd administratief dossier). Er werd verzocht om een tolk en daar de eerste verzoekster geen van de landstalen machtig was, werd het Nederlands gekozen als de taal waarin de asielaanvraag diende behandeld te worden (bijlage 26 d.d. 5 februari 2010).

Waar ter terechtzitting als repliek op de nota met opmerkingen wordt gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 juli 2010 is ingediend buiten de termijn van zes maanden na het afsluiten van de asielaanvraag op 2 december 2009, verliezen de verzoeksters uit het oog dat zij na dit arrest van de Raad van 2 december 2009 waarbij de eerste asielaanvraag werd afgewezen, nog een tweede asielaanvraag hebben ingediend op 5 februari 2010. Deze tweede asielprocedure werd afgesloten met de beslissing van de gemachtigde van 18 februari 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (stuk 100, geïnventariseerd administratief dossier). De op 7 juli 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet situeert zich derhalve binnen de termijn van zes maanden na het afsluiten van de asielprocedure zoals voorzien in artikel 51/4, §3 van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens is artikel 51/4, §3 van de vreemdelingenwet van toepassing en niet de artikelen 41 en 42 van de taalwet bestuurszaken. De bestreden beslissing en de bijbehorende adviezen van de ambtenaar-geneesheer werden, in toepassing van artikel 51/4, §3 van de vreemdelingenwet, op correcte wijze in het Nederlands genomen.

Wat de tweede aanvraag betreft, is de aangevoerde schending van de artikelen 41 en 42 van de taalwet bestuurszaken dan ook niet dienstig.

3.3.6 Waar de verzoeksters bekritiseren dat de kennisgeving van de bestreden beslissing zonder een vertaling in het Frans onregelmatig is en in strijd met de door hen aangevoerde wettelijke bepalingen, dient te worden opgemerkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing op zich geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt daar deze kennisgeving de rechtstoestand van verzoeker niet wijzigt noch beoogt te wijzigen. Hoe dan ook, een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De eventuele kritiek op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

3.4. Blijkens de aanhef van het enige middel gaan de verzoeksters er ten onrechte van uit dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 naast een formele motiveringsplicht ook een materiële motiveringsplicht inhouden. Deze artikelen behelzen enkel een formele motiveringsplicht en verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen", dat luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...) "

De verzoeksters voeren aan dat zij in de onmogelijkheid zijn om de motieven van de bestreden beslissing en de adviezen van de ambtenaar-geneesheer te begrijpen daar zij zijn opgesteld in het Nederlands zonder vertaling in het Frans terwijl zij wonen in een zuiver Franstalig landsgedeelte en enkel Frans spreken en begrijpen. De verzoeksters menen dat zij daarom niet in staat zijn om de inhoud van de bestreden beslissing juridisch voor de bevoegde instanties aan te vechten. Daarnaast hekelen de verzoeksters tevens dat er geen afzonderlijke en individuele beslissing werd genomen ten aanzien van de tweede verzoekster.

Toegepast op de onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, legt de uitdrukkelijke motiveringsplicht de gemachtigde op om in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aan te geven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals de verzoeksters opmerken, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Bij een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat in de motivering wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de ambtenaar-geneesheer de aangehaalde medische elementen in hoofde van de verzoeksters S.J. en S.K. evalueerde. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar de medisch adviezen van 12 augustus 2013 die in gesloten omslagen werden gevoegd bij de bestreden beslissing en derhalve integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt besloten dat de aangehaalde medische problemen in hoofde van S.J. en S.K. niet kunnen worden weerhouden als een grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvragen van 6 oktober 2009 en 7 juli 2010 worden bijgevolg ongegrond verklaard. Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Hieruit blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoeksters het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Noch de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, noch de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, voorzien dat ten behoeve van de aanvrager in een vertaling dient te worden voorzien in de taal van het taalgebied waar deze woonachtig is wanneer de taalregeling in bestuurszaken voor het nemen van de beslissing een andere landstaal voorschrijft.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* de medisch adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 12 augustus 2013, die integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer bracht ten aanzien van elk van de verzoeksters een afzonderlijk advies uit. Deze adviezen werden onder gesloten omslag aan de verzoeksters ter kennis gebracht, wat door verzoeksters overigens uitdrukkelijk wordt erkend.

Waar de verzoeksters stellen dat de tweede verzoekster niet weet waarom haar aanvraag al dan niet (on)gegrond is aangezien geen individuele beslissing werd genomen, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 6 oktober 2009 en 7 juli 2010, dat deze beide aanvragen in weerwil van hetgeen de verzoeksters thans voorhouden duidelijk uitgaan van de eerste en de tweede verzoekster (en de drie andere minderjarige kinderen van de eerste verzoekster) samen, dat in de bestreden beslissing de beide verzoeksters bij naam worden vermeld en dat de bestreden

beslissing duidelijk verwijst naar medische elementen die werden aangehaald in hoofde van respectievelijk S.J. en S.K. waarbij vervolgens wordt verwezen naar de medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 12 augustus 2013. Na lezing van deze medische adviezen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden, blijkt duidelijk dat deze medische adviezen betrekking hebben op de aangehaalde medische elementen van respectievelijk de eerste verzoekster S.J. en de tweede verzoekster S.K..

De verzoeksters kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat de bestreden beslissing niet geïndividualiseerd is naar de tweede verzoekster toe. Er blijkt voorts zeer duidelijk een reëel verband tussen de adviezen van de ambtenaar-geneesheer en de besluitvorming in de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de aanvragen van 6 oktober 2010 en 7 juli 2010 zowel in hoofde van de eerste als in hoofde van de tweede verzoekster ontvankelijk doch ongegrond werden verklaard.

De tweede verzoekster heeft, door de bestreden beslissing en het individuele advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 augustus 2013 waarbij haar specifieke medische problematiek werd geëvalueerd overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet en waarvan zij uitdrukkelijk erkent dat het haar werd betekend, kennis kunnen nemen van de motieven die deze beslissing gronden. De verzoeksters poneren doch laten na aan te tonen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een verplichting zou inhouden om voor elke aanvrager in een collectieve aanvraag, zoals *in casu*, in een afzonderlijke akte een beslissing te nemen. Een dergelijke verplichting kan niet in artikel 9ter van de vreemdelingenwet worden gelezen.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

3.5. Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE